

INFORMACE O VYDANÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPÍSECH

SBÍRKA ZÁKONŮ 2013

Částka 6 – čís. 13

Vyhláška o postupu při provádění pozemkových úprav a náležitosti návrhu pozemkových úprav.

Účinnost od 1. února 2014.

Částka 173 – čís. 441

Vyhláška k provedení zákona o oceňování majetku (oceňovací vyhláška).

Stanovuje ceny, koeficienty, přírázky a srážky k cenám a postupy při uplatnění způsobů oceňování věcí, práv a jiných majetkových hodnot.

Účinnost od 1. ledna 2014.

Částka 175 – čís. 443

Vyhláška o zrušení některých právních předpisů o vyhlášení zvláště chráněných území.

Zrušuje vyhlášky o zřízení státních přírodních rezervací a výnos o zřízení chráněného naleziště.

Účinnost od 1. ledna 2014.

Částka 175 – čís. 444

Vyhláška o vyhlášení Národní přírodní památky Kleneč a stanovení jejích bližších ochranných podmínek.

Národní přírodní památka se rozkládá na území Ústeckého kraje, v katastrálním území Kleneč.

Předmětem ochrany národní přírodní památky jsou trvalé travní porosty tvořené zejména společenstvy otevřených trávníků kontinentálních dun s paličkovcem a psinečkem, kostřavových trávníků písčin a suchých vřesovišť nížin a pahorkatin, vzácné a ohrožené druhy rostlin a živočichů, zejména populace druhu hvozdíku písečného českého [*Dianthus arenarius* L. subsp. *bohemicus* (Novák) O. Schwarz], včetně jejich biotopů a lesní porosty tvořené společenstvem acidofilní doubravy na písku.

Účinnost od 1. ledna 2014.

Částka 175 – čís. 445

Vyhláška o vyhlášení Národní přírodní rezervace Bořeň a stanovení jejích bližších ochranných podmínek.

Národní přírodní rezervace se rozkládá na území Ústeckého kraje, v katastrálních územích Liběšice u Želenic, Chouč a Bílina-Újezd.

Předmětem ochrany národní přírodní rezervace jsou přirozené lesní porosty tvořené především suťovými lesy, acidofilními teplomilnými doubravami a dubohabřinami a porosty nízkých xerofilních křovin se skalníkem, společenstva vegetace pohyblivých sutí, úzkolistých suchých trávníků, skalní vegetace s kostřavou sivou a štěrbínové vegetace silikátových skal a droplin, populace vzácných a ohrožených druhů rostlin hvězdnice alpské (*Aster alpinus*) a kosatce bezlistého (*Iris aphylla*), včetně jejich biotopů a mohutný vypreparovaný lakolit, modelovaný procesy mrazového zvětvávání s vysokými skalními stěnami, skalními sloupy, jehlami a věžemi, včetně puklinových jeskyní.

Účinnost od 1. ledna 2014.

Částka 175 – čís. 446

Vyhláška o vyhlášení Národní přírodní rezervace Kladské rašeliny a stanovení jejích bližších ochranných podmínek.

Národní přírodní rezervace se rozkládá na území Karlovarského kraje, v katastrálních územích Mariánské Lázně, Prameny, Lázně Kynžvart a Vranov u Rovné.

Předmětem ochrany národní přírodní rezervace jsou přirozené lesní porosty tvořené především společenstvy rašelinných a podmáčených smrčín a blatkových borů, přirozená bezlesí tvořená především společenstvy otevřených vrchovišť a přechodových rašelinišť a populace vzácných a ohrožených druhů rostlin, borovice blatky (*Pinus rotundata*), borovice rašelinné (*Pinus subpumilio*) a šichy černé (*Empetrum nigrum*), včetně jejich biotopů.

Účinnost od 1. ledna 2014.

Částka 175 – čís. 447

Vyhláška o vyhlášení Národní přírodní rezervace Králický Sněžník a stanovení jejích bližších ochranných podmínek.

Národní přírodní rezervace se rozkládá na území Pardubického kraje, v katastrálních územích Horní Morava a Velká Morava a na území Olomouckého kraje, v katastrálních územích Sklené u Malé Moravy a Stříbrnice.

Předmětem ochrany národní přírodní rezervace jsou přirozené lesní porosty tvořené především společenstvy horských, podmáčených a rašelinných smrčín, acidofilních a květnatých bučin, suťových lesů a olšin, přirozená bezlesí tvořená především společenstvy arkoalpínských trávníků, lavinových drah

s vysokostébelnými nivami, acidofilní vegetace alpínských drolin, acidofilní vegetace alpínských skal a štěrbinové vegetace silikátových skal a drolin, mokřady tvořené především společenstvy vrchovištních rašelinišť, pramenišť a potočních niv a populace vzácných a ohrožených druhů rostlin zejména zvonku vousatého (*Campanula barbata*) a řeřišnice Opizovy (*Cardamine amara* subsp. *opizii*), včetně jejich biotopů. Účinnost od 1. ledna 2014.

Částka 175 – čís. 448

Vyhláška o vyhlášení Národní přírodní rezervace Lovoš a stanovení jejich bližších ochranných podmínek.

Národní přírodní rezervace se rozkládá na území Ústeckého kraje, v katastrálních územích Lhotka nad Labem a Oparno.

Předmětem ochrany národní přírodní rezervace jsou přirozené lesní porosty tvořené především společenstvy suťových lesů, teplomilných a acidofilních doubrav, hercynských dubohabřin a acidofilních a květnatých bučin, společenstva širokolistých stepních trávníků, štěrbinová vegetace skal a drolin a populace druhu živočicha přástevníka kostivalového (*Euplagia quadri-punctaria*), včetně jeho biotopu.

Účinnost od 1. ledna 2014.

Částka 175 – čís. 449

Vyhláška o vyhlášení Národní přírodní rezervace Milešovka a stanovení jejich bližších ochranných podmínek.

Národní přírodní rezervace se rozkládá na území Ústeckého kraje, v katastrálním území Milešov u Lovosic.

Předmětem ochrany národní přírodní rezervace jsou přirozené lesní porosty tvořené především společenstvy suťových lesů, acidofilních doubrav, hercynských dubohabřin a acidofilních a květnatých bučin, společenstva kontinentálních opadavých křovin a panonských skalních trávníků a štěrbinová vegetace silikátových skalnatých svahů, pionýrská vegetace silikátových skal a brusnicová vegetace skal a drolin.

Účinnost od 1. ledna 2014.

Částka 175 – čís. 450

Vyhláška o vyhlášení Národní přírodní rezervace Špraněk a stanovení jejich bližších ochranných podmínek.

Národní přírodní rezervace se rozkládá na území Olomouckého kraje, v katastrálních územích Březina, Kadeřín a Vojtěchov u Konice.

Předmětem ochrany národní přírodní rezervace jsou přirozené lesní porosty tvořené především vápnomilnými a květnatými bučinami a suťovými lesy, přirozená společenstva pěchavových trávníků, štěrbinová vegetace vápnitých skal a drolin a bazofilní vegetace efemér a sukulentů, soubor podzemních jeskynní soustavou Javoříčských jeskyní, propastí, skalní branou, ponory, závrtů a škrapy a populace vzácných a ohrožených druhů živočichů, zejména netopýra brvitého (*Myotis emarginatus*), netopýra velkouchého (*Myotis bechsteini*), netopýra černého (*Barbastella barbastellus*) a vrápence malého (*Rhinolophus hipposideros*), včetně jejich biotopů.

Účinnost od 1. ledna 2014.

Částka 175 – čís. 451

Vyhláška, kterou se mění vyhláška Ministerstva životního prostředí České republiky č. 6/1991 Sb., o zřízení státních přírodních rezervací Borek u Velhartic, Čtyři palice, Králický Sněžník, Rejvíz, V rašelinách a jejich ochranných pásem a o zřízení státních přírodních rezervací Bukové kopce, Kokšín, Lopata, Lípa, Třímanské skály, Habrová seč, Žákova hora, Praděd, Suchý vrch a Jelení bučina, ve znění pozdějších předpisů.

Účinnost od 1. ledna 2014.

*Informace o právních předpisech sestavil:
Mgr. Igor Najman
ÚÚR*

**INFORMACE
Z VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ SOUDŮ
Z OBLASTI ÚZEMNÍHO PLÁNOVÁNÍ**

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne
31. 10. 2013 č. j. 5 Aos 1/2012-140**

**OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ÚZEMNÍ PLÁN,
NOVÉ ZASTAVITELNÉ PLOCHY**

*§ 43 a § 53 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování
a stavebním řádu (stavební zákon)*

§ 11 a příloha č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti

§ 173 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád

§ 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní

**Nejvyšší správní soud zrušil v napadené části rozsudek
Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byly zrušeny
dvě části Územního plánu Ú. n. L., přičemž návrh na zrušení
dalších dvou byl zamítnut.**

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

Krajský soud v Ústí nad Labem zrušil svým rozsudkem č. j. 40 A 2/2012-71, ze dne 24. 7. 2012 dvě části Územního plánu Ú. n. L. Návrh na zrušení dalších dvou částí zamítl. Rozsudek byl napaden kasačními stížnostmi. Nejvyšší správní soud následně rozhodl tak, že je Krajský soud v Ústí nad Labem povinen znovu se zabývat dvěma částmi územního plánu, u nichž dříve návrh na jejich zrušení zamítl. Nejvyšší správní soud shledal tuto část rozsudku krajského soudu nepřezkoumatelnou.

První otázka, se kterou se dle názoru Nejvyššího správního soudu krajský soud ve svém rozsudku nevypořádal, je, zda převedení veřejně prospěšné stavby „dopravního radiálně okružního skeletu“ do územních rezerv je podstatnou úpravou návrhu územního plánu a zda tato úprava změnila či nikoliv charakter přijímaného územního plánu a jím řešeného území v podstatných rysech, a tedy zda se mělo konat opakované veřejné projednání ve smyslu § 53 odst. 2 stavebního zákona. Nejvyšší správní soud k výkladu otázky opakovaného veřejného projednání odkázal na právní názor Ministerstva pro místní rozvoj, které jako podstatnou úpravu návrhu územního plánu definuje situace, kdy jsou úpravou návrhu územního plánu nově dotčeny veřejné zájmy (dotčený orgán nemohl uplatnit své stanovisko) nebo jsou úpravou nově dotčena vlastnická práva (vlastník nemohl uplatnit námitku) nebo je-li úpravou podstatně změněn návrh řešení (veřejnost nemohla uplatnit své připomínky). Odkázal pak rovněž i na předcházející judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že pokud úpravy nezměnily charakter přijímaného územního plánu a jím řešeného území v podstatných rysech, nebylo třeba opakované projednání návrhu.

Druhým pochybením krajského soudu je dle názoru Nejvyššího správního soudu to, že tento v souladu s usnesením rozšířeného senátu 1 Ao 2/2010-116, ze dne 7. 10. 2011 neposoudil, zda je v daném případě dán závažný důvod pro zrušení požadované části opatření obecné povahy, přestože stěžovatelé do této jeho části v průběhu pořizování územního plánu nepodalí námitky. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v uvedeném usnesení dospěl k závěru, že skutečnost, že navrhovatel v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy neuplatnil námitky či připomínky ve fázích přípravy opatření obecné povahy, jej nezabavuje práva takový návrh podat. Návrh proto nemůže soud pro nedostatek aktivity navrhovatele v předcházejících fázích řízení správního odmítnout pro nedostatek aktivní legitimace. Procesní pasivita navrhovatele ve fázích správního řízení předcházejícího přijetí opatření obecné povahy může být způsobena faktory subjektivními i objektivními. Její význam pro úspěšnost žaloby posoudí soud s přihlédnutím ke všem individuálním okolnostem případu, a to při zkoumání procesního postupu správního orgánu, při hodnocení případného rozporu opatření obecné povahy s právními předpisy, jakož i při hodnocení přiměřenosti zásahu do práva a povinností navrhovatele. Přitom je povinen vzít v úvahu práva a povinnost těch, jimž by zrušení opatření obecné povahy podle návrhu způsobilo újmu na jejich vlastních právech.

Změna územního plánu může představovat zásah (v širším slova smyslu) do užívání nemovitosti. Spoluvlastníkovi náleží právní ochrana jeho spoluvlastnického podílu a může uplatňovat nárok na ochranu práv vyplývajících z jeho podílu. Návrh na zrušení opatření obecné povahy tak může podat i spoluvlastník, jehož podíl činí 1/5.

Nepřezkoumatelnou část územního plánu může soud zrušit i bez návrhu, tedy z moci úřední. Nepřezkoumatelnost [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] totiž zpravidla brání věcnému přezkoumání a posouzení důvodnosti žalobních námitek.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne
17. 1. 2014 č. j. 5 Aos 2/2013-83**

**OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY; ÚZEMNÍ PLÁN;
ZRUŠENÍ ZMĚNY ÚZEMNÍHO PLÁNU**

*§ 43, § 54 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování
a stavebním řádu (stavební zákon)*

§ 11 a příloha č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti

§ 171 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád

**Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku
Krajského soudu v Praze, kterým byl zamítnut návrh
na zrušení části opatření obecné povahy – změny č. 5
Územního plánu sídelního útvaru obce Ř., zamítl.**

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

Při rozhodování o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je soud vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 soudního řádu správního); tato vázanost soudního přezkumu opatření obecné povahy byla zavedena s účinností od 1. 1. 2012 novelou provedenou zákonem č. 303/2011 Sb.; do té doby soud nebyl vázán právními důvody návrhu; mohl tedy napadené opatření obecné povahy nebo jeho část zrušit i z jiných důvodů než z těch, které navrhovatel vytkl. Nelze tedy již automaticky aplikovat algoritmus (test) přezkumu, který byl pro tyto účely vymezen judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2005 č. j. 1 Ao 1/2005-98).

Při vydávání územního plánu není obec vázána vydanými územními rozhodnutími ani probíhajícími územními řízeními; naopak územní rozhodnutí musí být vydáváno v souladu s platnou územně plánovací dokumentací; přípravu územního plánu, resp. jeho změny nelze podřizovat probíhajícímu územnímu řízení.

Nejvyšší správní soud shledal v tomto směru odůvodnění krajského soudu včetně případných odkazů na judikaturu správním. Rovněž tak se krajský soud případně vypořádal s výhradami navrhovatele ohledně rozpornosti limitu stanoveného napadenou změnou územního plánu s limity územního plánu sousední obce L. Podle § 43 odst. 4 stavebního zákona se územní plán pořizuje a vydává pro celé území obce. Jak plyne z napadené části změny územního plánu, podle stanoveného limitu bude dbáno na to, aby podél společné hranice obcí Ř. a L. nedošlo ke stavebnímu splynutí obou obcí. Jedná-li se o změnu územního plánu sídelního útvaru obce Ř., týká se limit stanovený citovanou částí změny územního plánu výhradně území obce Ř. a nikoliv jakékoliv jiné obce. Krajský soud zcela správně dovodil, že by bylo absurdní trvat na tom, aby v případě hraničních území s jinou obcí bylo v územním plánu vždy uvedeno, že dané pravidlo se týká toliko obce, která územní plán vydává, a nikoliv obce sousední.

Závaznou je pouze výroková část (vlastní změna územního plánu), a tedy i bod č. 4 výrokové části územního plánu, který však však žádný limit neobsahuje, pouze stanoví, že nesmí dojít ke stavebnímu splynutí obcí.

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 1. 2014, č. j. 15 A 13/2012-132

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ÚZEMNÍ PLÁN, POSUZOVÁNÍ SOULADU S ÚZEMNÍM PLÁNEM

§ 43 odst. 5, § 90 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

§ 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád

Krajský soud v Ústí nad Labem zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje a rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, kterými bylo rozhodnuto o umístění stavby geotermální teplárny a horkovodních rozvodů.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

V územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je dokumentace záměru v souladu s územně plánovací dokumentací (územním plánem) a vydáním územního rozhodnutí tento soulad konstatuje. Shledá-li stavební úřad rozpor s územně plánovací dokumentací, žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby zamítne (viz rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2010, 5 As 77/2009).

Územní plán představuje závazný podklad pro vydání územního rozhodnutí, jímž se rozhoduje o umístění všech staveb v území a je tedy povinností stavebního úřadu, u staveb s nimiž územní plán v daném území počítá, povolit jejich umístění jen za předpokladu, že budou navrženy v souladu s regulativy stanovenými v platném územním plánu (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 12. 2012, 7 As 76/2010).

Obsah územního plánu je pro orgán vydávající územní rozhodnutí zásadně závazný, neboť je výrazem autonomního politického rozhodnutí dané obce (srov. rozsudky NSS ze dne 24. 10. 2007, 2 Ao 2/2007, ze dne 2. 4. 2008 – 7 As 57/2007, ze dne 3. 12. 2010 – 7 As 76/2010).

Soud konstatoval dílčí závěr, že je v plné dispozici obce (města), do jaké podrobnosti upraví v územním plánu regulativy a limity pro využití území a v něm umístěných staveb, pokud však je územní plán zpracován podrobně, je nutno se v územním plánu zakotvených podrobností důsledně držet, neboť každá jednotlivá podrobnost je pro stavební úřad při posuzování souladu záměru umístění stavby s územním plánem závazná. V případě, že územní plán stanoví, že některé stavby spolu mají být propojeny, je nutno hodnotit i to, zda je toto propojení součástí plánované stavby, o jejímž umístění má být rozhodnuto.

V daném případě z územního plánu vyplývá, že se stavbou geotermální teplárny, resp. s geotermálními vrty a na ně navazujícími zařízeními, za něž soud považuje budovy geotermální teplárny včetně technologií a rozvodů, je počítáno, a to v lokalitě č. 58 Na Vinici, na které má být umístěna samotná geotermální teplárna (kapitola c. 01. 2 Plochy přestavby, str. 14). Dále je s geotermální teplárnou počítáno jako s jiným budoucím zdrojem tepla (kapitola d. 03. 5. 4 Jiné zdroje pro CZT, str. 29), propojení výtopny Kocanda s termálním zdrojem tepla horko-

vodem bylo prohlášeno veřejně prospěšnou stavbou (kapitola g. 01 Veřejně prospěšné stavby, str. 64, str. 70, ve znění změny č. 1 územního plánu, str. 5). Na plochy označené Sport tělovýchova – specifická zařízení (OS. 1) je možno dle územního plánu umísťovat stavby související s využitím geotermálního vrtu (kapitola f. Plochy s rozdílným způsobem využití, str. 45).

Energetickou koncepcí výslovně územní plán neobsahuje, avšak obsahuje zvláštní kapitolu vztahující se k dodávkám tepla. V kapitole d. 03. 5 Zásobování teplem je uvedeno:

„Způsob vytápění objektů na plochách navržených v ÚP k nové výstavbě bude posuzován a navržen podle umístění příslušné lokality a podle možností využití nejbližších zdrojů tepla z CZT nebo plynu. Součástí koncepce zásobování teplem je postupný přechod zdrojů využívajících pevné palivo na plyn s možností využití CZT.“

Dále soud z projektové dokumentace, vyjádření zástupce osoby zúčastněné, územního rozhodnutí a z územního plánu zjistil, že na území města L. se nachází více zdrojů, které mohou být napojeny na síť centrálního zásobování teplem pocházejícího z geotermální teplárny, a to zejména žalobcova výtopna Kocanda, kotelny K1 a K2 a plynová kotelna v areálu nových Mrazíren. V územním rozhodnutí v části „Horkovodní rozvody CZT 130/70oC z GTT“, které se změny učiněné žalobou napadeným rozhodnutím nedotkly, je počítáno s napojením geotermální teplárny na stávající teplárnu v areálu nových Mrazíren a na stávající plynové kotelny K1 a K2 v sídlišti Cihelna, které mají sloužit jako zdroje pro nouzový provoz. Z projektové dokumentace (2. část Horkovodní rozvody z GTT, březen 2010) i z územního rozhodnutí je zřejmé, že stavba nebude napojena na výtopnu Kocanda. Vzhledem k tomu, že dle projektové dokumentace se jedná o stavbu kompletní na celém území města, tj. nepočítá se s dalším rozšiřováním, nelze mít za to, že by k napojení na výtopnu Kocanda mělo někdy v budoucnu dojít, což potvrdil i zástupce města L., mimo jiné i zpracovatel projektové dokumentace stavby.

Soud považuje za stěžejní pro posouzení věci kapitolu d. 03. 5. 4 vymezující budoucí zdroje pro CZT.

Z podkapitoly d. 03. 5. 4 je zřejmé, že po provedení geotermálních vrtů a výstavbě geotermální teplárny a nutných rozvodů horké vody („navazující zařízení“) měla být geotermální teplárna napojena horkovody na výtopnu Kocanda. Toto ustanovení územního plánu podporuje tvrzení žalobce, že dle územního plánu mělo být užito jeho horkovodů k rozvodu teplé užitkové vody k jednotlivým odběratelům. Soud tak připouští, že to mohlo být záměrem při přijímání územního plánu, nicméně je nutno konstatovat, že tento záměr nebyl jednoznačně vyjádřen. Konečná část podkapitoly znějící „a propojení na systém CZT“ nemusí být totiž vykládána pouze tak, že jí je myšlen pouze systém rozvodů navazující na výtopnu Kocanda, tak by tomu jednoznačně bylo například vyjádřením „čímž dojde k napojení na systém CZT“. Tato část může být vykládána i tak, že dojde k napojení geotermální teplárny kromě výtopny Kocanda i na některý z dalších existujících, případně i nově zbudovaných, systémů centrálního zásobování teplem (např. kotelny K1, K2, Mrazírny). Ačkoliv by to mohla být varianta více ekonomicky nákladná či technicky náročnější, nelze jí vzhledem k víceznačnosti uvedeného slovního spojení vylou-

čit. Je však bezpochyby zřejmé, že územní plán ve znění účinném v době vydání nejen územního rozhodnutí, ale i v době vydání rozhodnutí žalovaného počítal s napojením geotermální teplárny na výtopnu Kocanda a tím i s jejím zapojením do systému vytápění termální energií. Tento závěr podporuje nejen ustanovení kapitoly d. 03. 5. 4, ale i to, že propojení výtopny Kocanda s termálním zdrojem tepla (geotermální teplárnou, viz shora) bylo prohlášeno územním plánem za veřejně prospěšnou stavbu. Jak vyplývá ze shodného vyjádření účastníků řízení i osoby zúčastněné na řízení, původně bylo skutečně počítáno s napojením geotermální teplárny na výtopnu Kocanda a s využitím jejich rozvodů, což bylo i předmětem předchozího řízení o umístění stavby, které bylo pro zpětvzetí žádosti nakonec zastaveno, přičemž část dokumentace včetně původního projektu je součástí správního spisu. Důvodem tohoto kroku byla nemožnost dohody mezi městem L. a žalobcem. V řízení před soudem nebylo zjištěno, že by snad mohlo být v územním plánu počítáno s více zdroji termálního tepla, než s geotermální teplárnou v lokalitě Na Vinici v L., a to i vzhledem k unikátnosti celé plánované stavby. Soud tak neměl pochyby o tom, že stavba je geotermální teplárnou, která dle územního plánu měla být napojena na výtopnu Kocanda, avšak dle územního rozhodnutí ve znění žalobou napadeného rozhodnutí k napojení na výtopnu Kocanda nemělo dojít. Soud konstatoval, že v době rozhodování žalovaného a stavebního úřadu, stejně jako v době rozhodování soudu, byl platný a účinný územní plán ve znění, které počítá s napojením geotermální teplárny na výtopnu Kocanda, což v průběhu řízení ani žádná ze stran nerozporovala. Ani v případě, že by došlo k dodatečné změně územního plánu, která by vypustila napojení na výtopnu Kocanda, nemohl by k ní soud přihlídnout, neboť soud i stavební úřad posuzuje navrhovaný záměr umístění stavby ve vztahu k územnímu plánu učiněnému v době rozhodnutí o umístění stavby (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s., rozsudek KS v Hradci Králové ze dne 24. 2. 2006 č. j. 30 Ca 24/2005, Sb. NSS č. 7/2006, str. 658). Z tohoto důvodu soud neprovedl k žalobcovu návrhu důkaz připravovanou změnou územního plánu. V daném případě tak eventuální pozdější změny územního plánu vydané až po ukončení řízení o umístění stavby nemohou mít na zákonost žalobou napadeného rozhodnutí vliv.

Ze shora uvedeného je tedy zřejmé, že územní rozhodnutí i ve znění žalobou napadeného rozhodnutí nerespektovalo požadavek územního plánu města L. na propojení stavby s výtopnou Kocanda. Soud si byl vědom toho, že stavební úřad vycházel z vyjádření Městského úřadu L., odbor územního rozvoje, úřad územního plánování, ve kterém je mimo jiné uvedeno, že stavba je v souladu s platnou územně plánovací dokumentací, kterou je územní plán. To však nic nemění na tom, že stavební úřad měl žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby osoby zúčastněné na řízení zamítnout podle § 92 odst. 2 stavebního zákona, neboť záměr umístění stavby nebyl v souladu s územním plánem.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2013 č. j. 7 AOs 1/2012-63

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ÚPRAVA SMĚRNÉ ČÁSTI ÚZEMNÍHO PLÁNU OBCE, PROCESNÍ LEGITIMACE

§ 29 odst. 3, § 31 odst. 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

§ 188 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

§ 101 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní

Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byl zamítnut návrh na zrušení opatření obecné povahy – Úprava směrné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. P.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

Rozsudek Nejvyššího správního soudu navazuje na usnesení rozšířeného senátu č. j.: 1 AOs 2/2013-116, ze dne 17. 9. 2013, který se zabýval postupem při úpravě směrné části územního plánu obce schváleného do 31. 12. 2006 a konkrétně pak povahou indexu podlažní plochy. Z uvedeného usnesení vyplývá, že nedostatek aktivní věcné legitimity před správním soudem nelze odůvodnit tím, že navrhovatel má možnost bránit svá veřejná subjektivní práva v územním řízení. Podle rozšířeného senátu vyjadřuje index podlažní plochy intenzitu využití území a stanovuje se za účelem regulace zástavby, aby nedošlo k překročení únosné míry zatížení území a aby byly zajištěny urbanistické hodnoty. Ve svých důsledcích tak vyjadřuje maximálně přípustnou hustotu budoucí zástavby či maximálně přípustnou výšku plánovaných staveb na určité ploše. Zvýší-li se index podlažní plochy pro určitou plochu, znamená to, že může být zastavěna daleko hustěji, popř. stavbami podstatně vyššími, než bylo dosud v územním plánu stanoveno. I samotný index podlažní plochy, a stejně tak jeho změna, může zasáhnout do vlastnických práv subjektů, které vlastní nemovitosti na daném území.

V případě územního plánování jde vždy o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nescíslně podobu a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Jinak řečeno – není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda příslušná politická jednotka (obec) se při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsaných mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto vejde do mantinelů územního plánování, ak-

ceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou. Soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společnosti) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2013 č. j. 5 As 101/2013-40

NAŘÍZENÍ O STAVEBNÍ UZÁVĚŘE, PŘEZKUM OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY

§ 189a a § 192 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

§ 174 a § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád

Nejvyšší správní soud zamítl návrh na zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, kterým bylo zrušeno nařízení obce o stavební uzávěře.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

Obec Ch. vydala nařízení o stavební uzávěře za účinnosti stavebního zákona z roku 1976. Toto nařízení bylo následně v roce 2009 v přezkumném řízení zrušeno Krajským úřadem Středočeského kraje (dle § 97 odst. 3 správního řádu). Odvolání proti tomuto rozhodnutí krajského úřadu bylo Ministerstvem pro místní rozvoj zamítnuto jako nepřipustné.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stavební uzávěra vydaná podle předchozího stavebního zákona ve formě nařízení, musí být na základě jejího materiálního obsahu považována za opatření obecné povahy.

Stejně tak potom musí být hodnoceno i rozhodnutí nadřízeného správního orgánu, kterým tento v přezkumném řízení opatření obecné povahy zrušil. Výsledkem „přezkumného řízení“ vedeného podle § 174 správního řádu proto není rozhodnutí ve smyslu § 9, resp. § 67 odst. 1 správního řádu, tzn. úkon správního orgánu, kterým by se zakládala, měnila nebo rušila práva konkrétně určeným osobám, ale zase opatření obecné povahy.

Při posuzování opatření obecné povahy nadřízeným správním orgánem nelze zcela trvat na úplném dodržení postupu podle části šesté správního řádu, upravující postup při přijímání opatření obecné povahy, neboť postup musí být přizpůsoben přiměřenému použití ustanovení správního řádu o přezkumném řízení. V případě přezkumu opatření obecné povahy se nevylučuje využití institutu zkráceného přezkumného řízení podle ustanovení § 98 správního řádu. Ustanovení § 95 odst. 4 správního řádu pro přezkumné řízení, jehož předmětem je opatření obecné povahy, použít nelze.

V rozhodnutí o stavební uzávěře se zakazují nebo omezují stavební činnosti za účelem ochrany důležitých zájmů v území, a to mj. zájmu na naplnění cílů a záměrů územního plánování a na budoucím využití území nebo na jeho organizaci

podle připravované územně plánovací dokumentace. Stavební uzávěru lze dokonce stanovit i pro území, v němž stávající územní plán výstavbu povoluje, a to jako dočasně opatření do schválení podrobnější územně plánovací dokumentace pro dané území. I v takovém případě však musí být stavební uzávěra v souladu s cíli a záměry územního plánování a odpovídat tak budoucímu funkčnímu využití území nebo jeho organizaci podle připravované územně plánovací dokumentace.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2013 č. j. 8 Aos 3/2012-62

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ÚZEMNÍ PLÁN, ODŮVODNĚNÍ ZMĚNY, FUNKČNÍ VYUŽITÍ PLOCH

§ 43, § 53 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

§ 11 a příloha č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti

§ 173 ve spojení s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád

Nejvyšší správní soud odmítl a zamítl kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým bylo zrušeno opatření obecné povahy v části upravující funkční využití plochy.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

Krajský soud v Brně zrušil část Územního plánu města Z., kterou bylo změněno funkční využití jednoho pozemku z plochy pro individuální bydlení na plochu pro hromadné bydlení, a to pro nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost. Nejvyšší správní soud tento rozsudek potvrdil a konstatoval, že pořizovatel územního plánu dostatečně neodůvodnil, proč změnil funkční využití jednoho pozemku v dané lokalitě, zda je tato změna v souladu s cíli územního plánování a ani k jakým zájmům při tom přihlédl. K nedostatečnému odůvodnění změny funkčního využití pozemku je přitom dle názoru soudu na místě přihlédnout obzvláště za situace, kdy ke změně došlo na základě žádosti stěžovatelů, aby si tito mohli „dovyřídít“ dodatečné povolení stavby.

Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že napadená část územního plánu je nepřezkoumatelná, v důsledku čehož zde nastaly důvody pro zrušení napadené části územního plánu. Jak již správně poukázal krajský soud, změna funkčního využití pozemku parc. č. 591/111 v k. ú. Mladcová z plochy pro bydlení individuální (BI) na plochu pro hromadné bydlení (BH) je v předloženém opatření obecné povahy zaznamenána v grafické části územního plánu uvedením písmen BH (aniž by bylo zřejmé, že na této ploše došlo ke změně funkčního určení) a dále je bez bližšího odůvodnění konstatována v části odůvodnění, v níž jsou vypořádávány připomínky. Vyhovění žádosti stěžovatelů se ale nikterak nepromítlo do výrokové ani textové části odůvodnění územního plánu.

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13. 9. 2013 č. j. 50 A 16/2013-97

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ZÁSADY ÚZEMNÍHO ROZVOJE, ODŮVODNĚNÍ ZÁSAHU DO PLATNÉHO ÚZEMNÍHO PLÁNU, SEA

§ 31 odst. 4, § 40 odst. 2 písm. d), § 187 odst. 6 a k bodům 5 a 6 přílohy zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

§ 10i odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí

§ 68 odst. 3 a § 173 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád

Krajský soud v Praze zrušil opatření obecné povahy – Zásady územního rozvoje Středočeského kraje, a to v části textového a grafického vymezení koridoru D204 s označením „Koridor pro trať Praha – České Budějovice, úsek Praha – Strančice“.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Ao 7/2011-526 stanovil, že vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů v SEA nemůže být pouze formální a nemůže se omezovat pouze na prostou identifikaci těchto vlivů bez jejich skutečného vyhodnocení, jež je předpokladem pro přijetí potřebných kompenzačních opatření. V rozsudku č. j. 8 Ao 2/2010-644 dále uvedl, že právě zásady územního rozvoje zpravidla představují v rámci územního plánování moment, kdy lze efektivně posoudit kumulativní a synergické vlivy záměru na životní prostředí. Tyto obecné závěry pak ve své další judikatuře upřesnil tak (viz rozsudek ze dne 31. 1. 2013 č. j. 4 Aos 1/2012-105), že nelze trvat „na tom, aby ve vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů byly výslovně zapracovány veškeré záměry obsažené v zásadách územního rozvoje a jejich možné hromadné a skupinové vlivy na životní prostředí v kombinaci s každým dalším záměrem, který je v zásadách územního rozvoje vymezen, nýbrž je dostačující, pokud dojde ke zhodnocení kumulativních a synergických vlivů pouze mezi záměry, kde relevantní vlivy tohoto druhu vůbec přicházejí v úvahu, a to buď s ohledem na povahu a rozsah záměrů, k jejichž kombinaci dochází, nebo v důsledku zjištění učiněných v rámci řádně prováděného procesu pořizování zásad územního rozvoje.“

Přestože stavební zákon ani jiný právní předpis výslovně nestanoví, co by mělo být konkrétně obsahem posouzení kumulativních a synergických vlivů záměrů v zásadách územního rozvoje, je nepochybné, že toto hodnocení součástí hodnocení SEA být musí. Požadavky na obsah posouzení kumulativních a synergických vlivů, který lze dovést z právní úpravy citované výše, detailně popsala judikatura Nejvyššího správního soudu. Na posuzování uvedených vlivů se přitom vztahují nároky plynoucí nejen z bodu 5., ale též z bodů 2., 3., 4., 6. a 7. Přílohy 1 ke stavebnímu zákonu. Právní závěry Nejvyššího správního soudu ve vztahu k požadavkům na obsah posouzení kumulativních a synergických vlivů jsou jednoznačné, a to včetně podrobného vysvětlení funkce a smyslu hodnocení kumulativních a synergických vlivů i odůvodnění významu takového hodno-

cení v rámci procesu tvorby územně plánovací dokumentace. V projednávané věci neshledal soud jakékoliv právní a skutkové důvody, pro které by bylo na místě se od uvedených závěrů ve vztahu k obsahu posuzování kumulativních a synergických vlivů u napadené části Zásad územního rozvoje odchýlit.

Vzhledem na výše uvedené, soud konstatoval, že SEA zpracovaná k přezkoumávaným Zásadám územního rozvoje ve vztahu k jejich napadené části požadavky na obsahové náležitosti vyžadované pro posouzení kumulativních a synergických vlivů nenaplnuje. Smyslem hodnocení kumulativních a synergických vlivů totiž je tyto vlivy nejen identifikovat, ale i vyhodnotit. Takové vyhodnocení má spočívat v popisu možných konkrétních dopadů na konkrétní složky životního prostředí, ve zvážení existence jiných řešení ve vztahu k takto provedenému posouzení, ve vypořádání se s otázkou kompenzačních opatření, která by kumulativní a synergické vlivy minimalizovala a ve stanovení pravidel jejich sledování. V projednávané věci zdejší soud shledal v provedeném posouzení kumulativních a synergických vlivů nedostatky jak v absentujícím popisu metodologie vyhodnocení vlivů, tak především v jejich vyhodnocení. V případě posuzovaného záměru se napadené Zásady územního rozvoje SK omezují toliko na identifikaci kumulativních a synergických vlivů, a to na zástavbu, přírodu a krajinu a ZPF a PUPFL. I přes nepochybnitelnou míru obecnosti Zásad územního rozvoje si posouzení kumulativních a synergických vlivů musí zachovat určitou míru přezkoumatelnosti, z čehož plyne potřeba možnosti určit, nejen jaké složky životního prostředí mohou být dotčeny, ale také kumulace jakých plánovaných, nebo již realizovaných záměrů byla v tom kterém místě zvažována. Tam, kde nejsou kumulativní a synergické vlivy znázorněny, je třeba určit, že takové vlivy nebyly zjištěny, popř., že takové vlivy jsou z hlediska zásad územního rozvoje nevýznamné. To lze učinit i obecně ke všem nevyznačeným záměrům, avšak v případech, kde mohou vzniknout pochybnosti, zejména tam, kde byly v tomto směru uplatňovány námitky a připomínky, je vhodné takový závěr vysvětlit i konkrétněji. Absence odpovídající metodiky zpracování vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů pak soudu znemožňuje zjistit, na základě jakých úvah odpůrce ke svým závěrům dospěl.

S ohledem na výše uvedené proto Krajský soud v Praze dospěl k závěru, že skutkový stav, z něž odpůrce při přijetí Zásad územního rozvoje vycházel, postrádá v důsledku neúplného vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů v rámci SEA oporu ve skutkových zjištěních, přičemž jde o nedostatek ve skutkových zjištěních takové povahy, u kterého s ohledem na jeho rozsah a odbornou podobu nepřichází v úvahu jeho doplnění v řízení před soudem. Soud tedy shledal důvod pro zrušení napadené části Zásad územního rozvoje a to i bez nařízení jednání podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Navrhovatel namítal absenci proporcionality vydaných Zásad územního rozvoje SK, neboť je přesvědčen, že rozsah a intenzita omezení vlastnických práv vymezením koridoru D204 v šíři 600 m nemohou být hodnoceny jinak, než jako flagrantní porušení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu. Přezkum obsahu napadeného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality konkrétně znamená přezkoumání, zda napadené opatření obecné povahy vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl, zda opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným prostředkem, jakož i zda

opatření obecné povahy omezuje své adresáty co nejméně; v neposlední řadě soud také zkoumá, zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli.

Soud v souvislosti s touto námitkou navrhovatelů odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 2/2010-116 v bodě 32, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „pokud účastník brojící proti procesním vadám při přijímání opatření obecné povahy, proti věcné správnosti řešení, anebo proti neproporčním důsledkům, které plynou z opatření obecné povahy (třetí až pátý okruh algoritmu), mohl při přiměřené péči o svá práva podat věcné námitky či připomínky proti správnosti připravovaného řešení a bez objektivních důvodů tak neučinil, nemůže Nejvyšší správní soud bez závažných důvodů porušit právní jistotu dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územního plánu a nyní tento územní plán respektují. Mohlo by tím docházet k situacím, že by účastníci v průběhu přípravy neaktivní měli výhodnější postavení a jejich práva by byla chráněna ve větší míře než práva účastníků, kteří svá práva zákonem předpokládaným způsobem hájili. Dále Nejvyšší správní soud v jiném rozsudku, a to č. j. 6 Ao 5/2011-43 uvedl, že „v určitých případech nemusí mít nepodání námitek nebo připomínek v průběhu pořizování zásad územního rozvoje vliv na aktivní legitimaci navrhovatelů. V tomto případě, kdy by skutečným meritem soudního přezkumu mělo být vedle přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy se zákonem, zejména přezkum obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska proporcionality, však není možné po soudu požadovat, aby provedl odbornou úvahu ve směru vážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu a ochrany vlastnictví navrhovatelů, aniž by tuto úvahu před ním provedl příslušný správní orgán. Nejvyšší správní soud by takový postup považoval za rozporný s ústavní zásadou dělby moci, s právem na samosprávu i s ochranou právní jistoty dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územně plánovací dokumentace a nyní tuto územně plánovací dokumentaci respektují. Nepodáním připomínek k otázce přiměřenosti zásahu do práv navrhovatelů napadeným opatřením obecné povahy (tedy k otázce proporcionality) bez objektivních důvodů se účastníci sami zbavili možnosti, aby jejich připomínky byly náležitě vypořádány správním orgánem a aby poté o zákonnosti takového vypořádání rozhodl soud.“

Soud v této věci dospěl k závěru, že přes všechny názory, že pořizovatel vyšší územně plánovací dokumentace není povinen respektovat nižší územně plánovací dokumentaci, mohou existovat z této zásady výjimky. Pokud územní plán města Ř. připustil v lokalitě „Voděradská“ stavby rodinných domků, a pokud je řada z nich vystavěna a řada dalších je ve výstavbě, není vysvětlitelné a odůvodnitelné vymezení železničního koridoru v šířce 600 m přes tuto existující nebo plánovanou zástavbu. (Pozn.: koridor podle územního plánu pro stejnou železnici byl podstatně užší) Konečně, jak vyplývá z výše uvedeného, odpůrce tento svůj krok nijak na žádném místě Zásad územního rozvoje SK neodůvodnil. Soud tedy musí v tomto ohledu dát navrhovatelům za pravdu, že Zásady územního rozvoje SK pokud jde o vymezení koridoru D204 jsou nepřezkoumatelné. Navíc ze Zásad územního rozvoje SK není zřejmé, zda se jedná o záměr vysokorychlostních tratí nebo konvenční železniční dopravy.

*Soudní rozhodnutí vybrala a připravila
Česká společnost pro stavební právo*